

[Steen.]

her var et Spørgsmaal, som det var rimeligt at undersøge og behandle paa en helt anden Maade, end man fra de ærede Partiers Side altid har behandlet det, nemlig rent politisk, og derfor stillede vi Forslag om at henvise Spørgsmaalet til Overvejelse og Undersøgelse i et Udvalg, der var sammensat af Folk, der havde baade Indsigt i og Forstaaelse af de Forhold, hvorom det her drejede sig, og det synes det ærede Medlem er saa konsekvent, det synes han nu pludselig at have faaet mægtig Interesse for, men da vi stillede Forslaget, hvor var Interessen da henne, hvor var det ærede Medlem da henne? Nej, da smilede det ærede Medlem overbærende og sagde: lad bare være, og saa stemte de imod det, men nu er det altsaa pludselig blevet saa interessant. Det er sikkert meget mere konsekvent end den Stilling, vi har taget, det tvivler jeg ikke om.

Saa gaar det ærede Medlem videre med en Udredning af, hvad der er berettiget og uberettiget, og hvad der er ulovligt og hvad der er strafbart, hvad der bør straffes og hvad der bliver straffet, og saa kommer det ærede Medlem til det Resultat, at der er virkelig meget af det, Det radikale Venstre foretager sig, og ogsaa af det, jeg foretager mig, det, jeg siger og i Handling øver, som er uberettiget, men det ærede Medlem beklager, at det vel ikke er strafbart. Døer tager det ærede Medlem aldeles og afgørende fejl. De politiske Partier er naturligvis ens stillede, saa hvad det skulde til at drage mit Parti frem, ved jeg ikke, men hvis de politiske Partier foretager sig noget uberettiget, er det i høj Grad strafbart. Vi har nemlig ifølge Forfatningen vor egen Domstol, Vælgerne. Den indankes Sagerne for. At det ikke er gaaet op for Venstre i Almindelighed, hvad det er, de straffes for, er jeg ganske klar over, men jeg troede oprigtig talt, at netop det ærede Medlem, som i en bestemt Situation offentligt tilraadede sit Parti ikke at sidde en Dom overhørig, havde forstaaet det. Ja, alt dette, med Hensyn til hvad vi maa foretage os, og hvem der skal dømme os, paa Grundlag af, hvad vi har foretaget os, har vi som ethvert andet Parti i den skønneste Orden, saa i den Henseende kan det ærede Medlem spare sig enhver Bekymring.

Saa spørger man stadig væk: Hvad er det for Domme, det er galt med, hvad er det for forkerte Domme, der er afsagt? Nu maa jeg sige, at jeg kan godt indrømme — der er heller ingen andre, der tager Skade af at gøre det samme —, at jeg har ikke læst dem alle sammen. De Domme, man nu plud-

selig har faaet en saa voldsom Interesse for, har staaet tilgængelige for enhver, og da jeg nu var klar over, at de skulde drages frem, sørgede jeg ogsaa for at faa fat i dem. Bøgerne staa i Folketingets Bogreol, og enhver kan tage dem, og jeg saa, at til Trods for, at de har staaet der saa længe, at de er falmet, saa er de ikke skaaret op, saa der har ikke været saa stor Interesse for Spørgsmaalet ud over de Dage, hvor Spørgsmaalet politisk drøftes og behandles. Og saa sagde jeg til mig selv: Nej, naar ingen andre har forgrebet sig paa Værket, saa vil du saamænd heller ikke gøre det, saa de staaer der stadig uopskaarne.

Der er aldeles ingen Interesse for det, og det er der heller ingen Grund til, for naturligvis har Domstolene, som jeg ikke paa nogen Maade føler det som min Opgave at optræde vejledende eller belærende over for, i alle de Spørgsmaal, de er blevet stillet over for, paa almindeligt Grundlag dømt, hvad der er foregaaet, og har, hvad de naturligt maatte gøre, set bort fra, hvad der stod i den Lov, der her er stillet Forslag om at ophæve, fordi den ingen Vejledning giver i noget Forhold af Betydning.

Nu forstaaer jeg det ærede Mindretals Betænkning saaledes — jeg har altsaa baade læst den og, saa vidt det er muligt, ogsaa forstaaet den, det sidste er nu ikke saa nemt som det første —, at det, man stadig har sin Opmærksomhed henvendt paa, er, hvorledes man optræder fra Fagforeningernes Side, og hvordan man optræder fra Arbejdsgiverforeningens Side, og om det, man disse Kamporganisationer imellem foretager sig, er berettiget. Døer maa jeg sige som Resultat af mit Arbejde med hele dette Spørgsmaal, at jeg kommer mere og mere til den Overbevisning, at disse Spørgsmaals Afgørelse naturligt hører hjemme hos den faste Voldgiftsret, hvorimod det, man fortsat ser: Kapitalsammenslutningers Udnyttelse paa et eller andet Omraade af dem, der staaer udenfor, naturligt hører hjemme under Loven om Truster, som udløber om kort Tid; jeg gaar ud fra, at Rigsdagen da for sit Vedkommende faar Lejlighed til at beskæftige sig med Spørgsmaalet igen.

Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen talte om Ændringsforslag og om den Forhandlingsvilje, vi havde givet Udtryk for, og om, at det maatte være o. s. v. — noget, man ikke behøvede at tage Hensyn til. Hvad er det for Ændringsforslag, de ærede Partier bliver ved med at tale om? Jeg har ingen set. Naar vi forelægger et Lovforslag, er det givet, at det er Udtryk for, hvorledes de to Regeringspartier principielt